

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek II Het Boek van de Wereldreiziger

Canto Elf

**De Koninkrijken en Godheden
van het Grote Denkvermogen**

Sri Aurobindo

Daar hielden de beperkingen van het werkende Denkvermogen op.

Maar bestaan en schepping houden daar niet op.

Want Denken transcendeert de cirkels van het sterfelijke denkvermogen,
Het is groter dan zijn aardse instrument:
De godheid, gepropt in denkvermogen's nauwe ruimte,
Ontsnapt aan iedere kant in een of andere uitgestrektheid,
Die een overgang is naar het oneindige.

Het beweegt eeuwig in geest's velden,
Een koerier naar het verre spirituele licht,
Een kind en dienaar van geest's kracht.

Maar denkvermogen valt ook terug van een naamloze hoogte.

Zijn wezen strekte voorbij het zicht van Denken.

Want de geest is eeuwig en niet gemaakt
En niet door denken werd zijn grootsheid geboren,
En niet door denken kan zijn denken komen.

Hij kent zichzelf en in zichzelf leeft hij,
Het gaat, waar geen denken is, noch enige vorm.

Zijn voeten vinden houvast op eindige dingen,
Zijn vleugels kunnen wagen om de Oneindigheid te doorkruisen.
Binnen zijn gezichtsveld kwam een wonderruimte
Van grote en wonderbare ontmoetingen en riep om zijn voetstap,
Waar Denken steunde op een Visioen voorbij denken
En een wereld vormde uit het Ondenkbare.

Op toppen, die verbeelding niet kan betreden,
Aan de horizon van een onvermoeibaar zicht,
Onder een blauwe sluier van eeuwigheid,
Werden de prachten van het ideale Denkvermogen gezien,
Uitgestrekt over de grenzen van bekende dingen.

Oorsprong van het kleine, dat wij zijn,
Bezield met het eindeloze meerdere, dat we moeten worden,
Een steun voor alles, wat menselijke kracht verricht,
Schepper van hoop, niet gerealiseerd door de aarde,
Strekt het zich verder uit dan het uitdijende heelal;

Het vleugelt voorbij de grenzen van de Droom,
Het overtreft het plafond van leven's vlucht.

Bewust in een lumineuze sfeer, ongebonden door Denken,
Blootgesteld aan alwetende immensiteiten,
Stort het over onze wereld zijn grootse bekroonde invloeden uit,
Zijn vaart, die de slakkengang van de uren achter zich laat,
Zijn kracht, die onoverwinnelijk schrijdt door de Tijd,
Zijn machten, die de kloof overbruggen tussen mens en God,
Zijn lichten, die Onwetendheid en Dood bestrijden.

In zijn onmetelijke omvang van de ideale Ruimte,
Waar schoonheid en macht hand in hand gaan,
Nemen Geest's waarheden de vorm aan als levende Goden
En ieder kan een wereld bouwen in zijn eigen recht.

In een sfeer, die twijfel en dwaling niet kunnen markeren
Met de stigmata van hun mismaaktheid,
In gemeenschap met de mijmerende afzondering
Van een waarheid, die ziet in een foutloos licht,
Waar het zicht niet faalt, noch de gedachten dwalen,
Vrijgesteld van wereld's exorbitante tol van tranen,
Dromend zien zijn lumineuze scheppingen uit
Op de Ideeën, die eeuwigheid bevolken.

In een zonnegloed van vreugde en absoluut vermogen
Tronen de Meesters van het Ideale boven
In sessies van zekere gelukzaligheid.

Ver zijn deze werkelijkheden van ons werk en smachten en roep,
Volmaaktheid's bewind en gewijd heiligdom,
Gesloten voor de onzekere gedachten van het menselijke
denkvermogen,
Ver van de troebele wandel van het sterfelijke leven.

Maar omdat ons geheime zelf ons nauw verwant is,
Bezoekt een adem van onverworven goddelijkheid
De onvolmaakte aarde, waarop wij zwoegen;
Door een glanzende ether's gouden lach
Valt een licht over ons geërgerde ontevreden leven,

Een gedachte daalt neer uit de ideale werelden
En beweegt ons om hier opnieuw een of andere afspiegeling

Te modelleren van hun grootsheid en aantrekkingskracht
En verwondering voorbij het gezichtsveld van sterfelijke hoop.

Midden tussen de zware eentonigheid van de dagen
En tegengesproken door de menselijke wet,
Is er een trouw in dingen, die niet Leven's kameraad zijn,
Maar moeten zijn, van deze wereld's heerlijkheid en pijn,
Het kind van het geheime ziel's verboden verlangen,
Geboren uit zijn liefde met de eeuwigheid.

Onze geesten breken vrij uit hun omgeving;
De toekomst brengt zijn gezicht van wonder nabij,
Zijn godheid kijkt naar ons met huidige ogen;
Daden, die onmogelijke leken, worden natuurlijk;
Wij voelen de held's onsterfelijkheid;
De moed en de kracht, die de dood niet kan raken,
Ontwaken in sterfelijke ledematen, het hart, dat faalt,
Wij bewegen door de snelle impuls van een wil,
Die de trage wandeling veracht van sterfelijke Tijd.

Deze opwellingen komen niet uit een vreemde sfeer:
Wijzelf zijn bewoners van die Moederstaat,
Als avonturiers hebben we Materie's nacht gekoloniseerd.

Maar nu zijn onze rechten versperd, ons paspoort ongeldig,
Wij leven zelf-verbannen uit ons hemelser huis.

Een verdwaalde straal van het onsterfelijke Denkvermogen
Aanvaardde de aarde's blindheid en werd
Ons menselijke denken, dienaar van Onwetendheid.

Een verstotene, werker op deze onzekere globe,
Gevangen en gedreven in Leven's onwetende greep,
Gehinderd door obscure cel en verraderlijke zenuw,
Droomt het van gelukkiger toestanden en nobelere machten,
Het natuurlijke privilege van ongevallen goden,
En herinnert nog steeds zijn oude verloren soevereiniteit.

Midden tussen aarde's mist en nevel en slijk en steen
Herinnert het nog altijd zijn verheerlijkte sfeer
En de verheven stad van zijn prachtige geboorte.

Een herinnering komt binnengeslopen uit verloren hemelen van
Waarheid,
Een wijde bevrijding komt nabij, een Glorie roept,
Een macht kijkt naar buiten, een vervreemde gelukzaligheid.

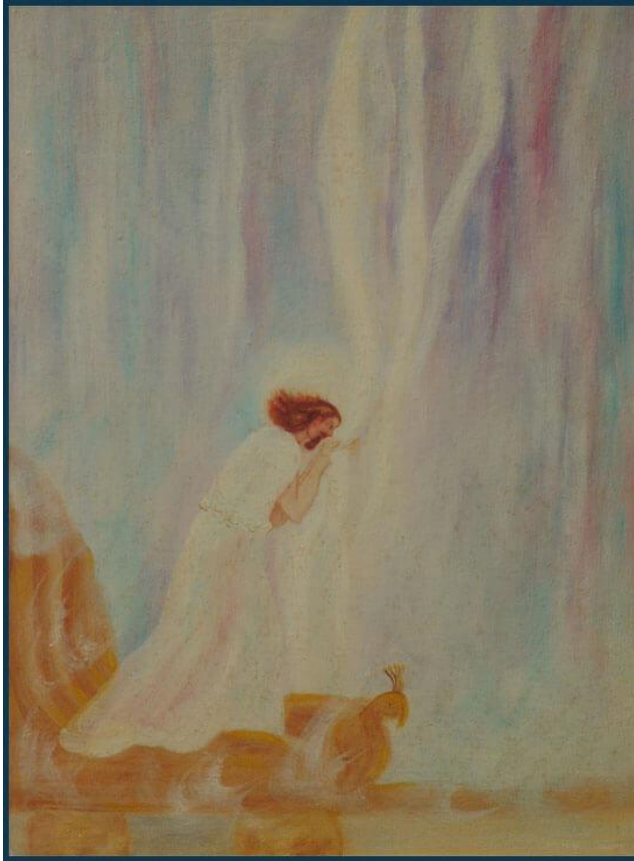
In glamoureuze doorgangen van half versluierd licht
Dwalend, een briljante schaduw van zichzelf,
Deze snelle onzekere leider van blinde goden,
Deze aanbieder van kleine lampen, deze dienaar-slaaf,
In dienst genomen door een denkvermogen en lichaam voor aards
gebruik,
Vergeet zijn werk te midden van brute werkelijkheden;

Hij ontdekt zijn verzaakte imperiale recht,
Hij draagt opnieuw een purperen mantel van denken
En weet zichzelf de Ideaal's ziener en koning,
Zegsman en profeet van het Ongeborene,
Erfgenaam van heerlijkheid en onsterfelijkheid.

Alle dingen zijn werkelijk, die hier alleen dromen zijn,
In onze onbekende diepten slaapt hun reserve van waarheid,
Op onze onbereikte hoogten regeren zij en komen tot ons
In denken en mijmering hun mantels van licht meeslepend.

Maar onze dwergenwil en koude pragmatische besef
Laten niet de hemelse bezoekers binnen:
Wachtend op ons op de Ideaal's pieken
Of ongezien bewaakt in ons geheime zelf,
Maar toch soms geflitst door de ontwaakte ziel,
Verbergen zich voor ons leven hun grootsheid, schoonheid, vermogen.

Ons heden voelt soms hun koninklijke aanraking,
Onze toekomst streeft naar hun lumineuze tronen:
Vanuit spirituele heimelijkheid staren zij,
Onsterfelijke voetstappen klinken in denkvermogen's gang:
Onze zielen kunnen klimmen naar schijnende sferen,
De breedten, vanwaar zij kwamen, kan ons thuis zijn.

Meditations on Savitri

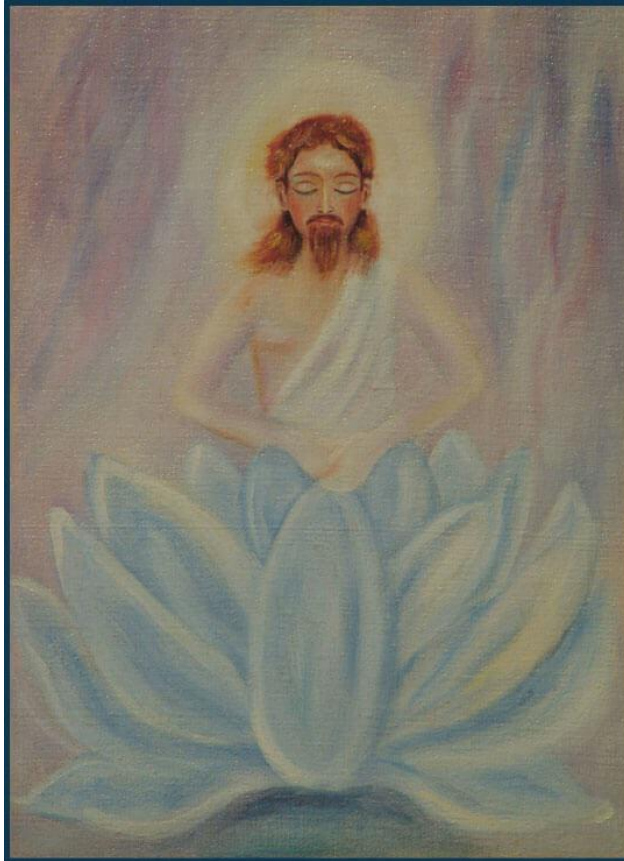
Zijn voorrecht herwonnen van schaduwloos zicht,
Trad de Denker binnen in de onsterfelijke's sfeer
En dronk opnieuw zijn zuivere en machtige bron.
-Savitri: Boek II Canto XI

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Zijn voorrecht herwonnen van schaduwloos zicht,
Trad de Denker binnen in de onsterfelijke's sfeer
En dronk opnieuw zijn zuivere en machtige bron.

Onveranderlijk in ritmische kalmte en vreugde
Zag hij, soeverein vrij in grenzeloos licht,
De niet gevallen vlakken, de met gedachten geschapen werelden,
Waar kennis de leider is van het spel
En Materie van denkende substantie gemaakt is,
Gevoel, een hemelvogel, gebalanceerd op dromende vleugels,
Waarheid's roep antwoordt als op een ouder's stem,
Vorm lumineus naar voren springt uit de al-scheppende straal
En Wil een bewuste strijdswagen van de Goden is,
En Leven een prachtstroom van mijmerende Kracht,
De stemmen draagt van de mystieke Zonnen.

Een geluk brengt het van gefluisterde waarheid;
In zijn stroming loopt een lach van het onsterfelijk hart van Zaligheid
En laat de boezem van de Ruimte als honing smaken,
En de ongepeilde Vreugde van het tijdloze,
Het geluid van Wijsheid's gemompel in het Onbekende
En de adem van een onzichtbare Oneindigheid.

Meditations on Savitri

In de glinsterende helderheden van amethisten lucht
Broedde de ongeketende en almachtige Geest van het
Denkvermogen boven de blauwe lotus van het Idee.
-Savitri: Boek II Canto XI

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

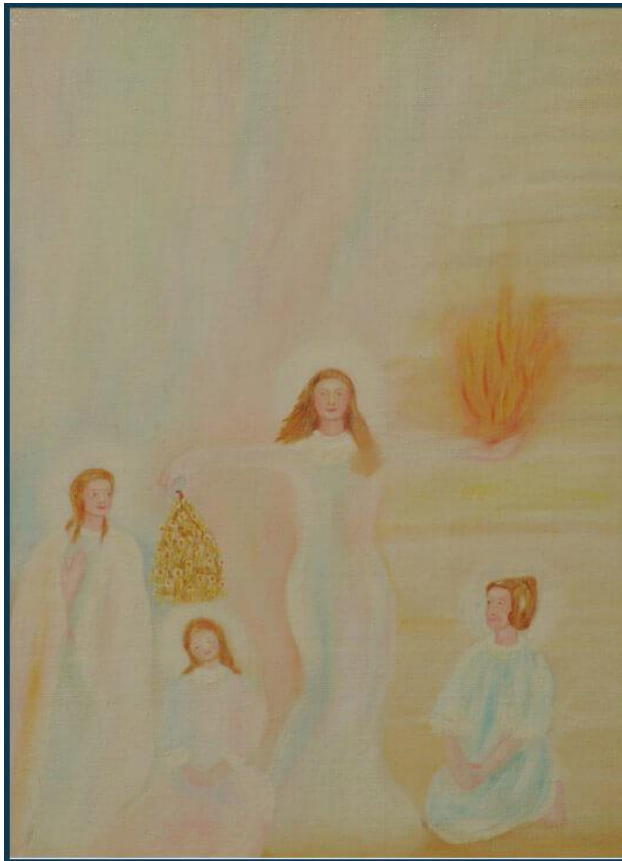
In de glinsterende helderheden van amethisten lucht
Broedde de ongeketende en almachtige Geest van het
Denkvermogen boven de blauwe lotus van het Idee.

Een gouden hemelse zon van tijdloze Waarheid
Schonk het mysterie van de eeuwige Lichtstraal
Door een stilte, die huiverde met het woord van Licht
Uit over een eindeloze oceaan van ontdekking.

Ver weg zag hij de hemisferen samenkomen.

Op meditatie's opklimmende rand van trance
Klommen grote trappen van denken op tot ongeboeren hoogten,
Waar Tijds laatste bergranden eeuwigheid's hemelen aanraken
En de Natuur spreekt tot het geest's absolute.

Meditations on Savitri

Een drievoudige werkelijkheid van geordend denken kwam eerst,

Een klein begin van een immense opstijging ...

De machtige wakers van de opstijgende trap,

Die bemiddelen met het al-scheppende Woord,

Wachtten daar op de hemelgerichte pelgrimsziel;

Terwijl zij de duizend sleutels behouden van het Verdere,

Offerden zij hun kennis aan het opklimmende

denkvermogen

En vulden het leven met Denken's immensiteiten.

-Savitri: Boek II Canto XI

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothernet

Een drievoudige werkelijkheid van geordend denken kwam eerst,
Een klein begin van een immense opstijging:
Boven waren heldere etherische hemelen van het denkvermogen,
Een samengepakt en eindeloos stijgen alsof hemel op hemel botste
Tegen de Leegte, geschraagd op een bastion van licht;
De hoogsten streefden er naar om te grenzen aan de eeuwigheid,
De grootsten verwijdden zich tot in het oneindige.

Maar, ofschoon onsterfelijk, machtig en goddelijk,
Waren de eerste werkelijkheden dichtbij en verwant aan het menselijke
denkvermogen;
Hun godheden vormen onze grotere denken's wegen,
Een fragment van hun macht kan de onze zijn:
Deze breedten waren niet te breed om te bestrijken voor onze ziel,
Deze hoogten waren niet te hoog voor menselijke hoop.

Een drievoudige vlucht leidde naar deze drievoudige wereld.

Ofschoon abrupt voor algemene sterkten om te betreden,
Kijkt zijn opwaartse helling neer op ons aarde-evenwicht:
Op een niet al te steil hellende helling
Kon men reizend terugkeren over diepe afdalende lijnen

Om te communiceren met het sterfelijk's universum.

De machtige wakers van de opstijgende trap,
Die bemiddelen met het al-scheppende Woord,
Wachtten daar op de hemelgerichte pelgrimsziel;
Terwijl zij de duizend sleutels behouden van het Verdere,
Offerden zij hun kennis aan het opklimmende denkvermogen
En vulden het leven met Denken's immensiteiten.

De profetische hiërofantën van de occulte Wet,
De heldergevlamde hiërarchen van de goddelijke Waarheid,
Als vertolkers tussen mens's denkvermogen en God's,
Brenghen zij het onsterfelijke vuur naar sterfelijke mensen.

Iriserend, het onzichtbare belichamend,
Stonden de wachters van de Eeuwige's heldere graden
In stralende falanxen gekeerd naar de Zon.

Van ver leken zij een symbolische verbeeldingswereld,
Verlichte originelen van het schaduwachtige script,
Waarinh ons zicht de ideale Straal vertaalt,
Of iconen, die een mystieke Waarheid weergeven,
Maar, dichterbij, Goden en levende Aanwezigheden.

Een rand van friezen markeerde de laagste treden;
Grillig versierd en rijkelijh klein,
Hadden zij ruimte voor de hele betekenis van een wereld,
Minutieuze symbolen van zijn volmaaktheid's vreugde,
Vreemde beesten, die Natuur's levend gemaakte krachten waren
En, ontwaakt tot het wonder van zijn taak,
De mens, gegroeid tot een ongeschonden beeld van God,
En voorwerpen de fijne munten van Schoonheid's bewind;
Doch wijd waren de terreinen, waar dergelijhke hoogten gelden.

Meditations on Savitri

Voor de opstijgende epifanie stonden daar
Wereldtijd's genietters, favorieten van Wereld-Zaligheid ...
Scheppers van Materie door verborgen stress van het Denkvermogen,
Waarvan de subtiële gedachten het onbewuste Leven onderhouden
En de grilligheid begeleiden van grove gebeurtenissen,
Stonden daar, een ras van jonge scherpziende goden,
Koningskinderen, geboren op Wijsheid's vroege vlak,
Leerden in haar school wereld-scheppend mystiek spel.
-Savitri: Boek II Canto XI

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Voor de opstijgende epifanie stonden daar
Wereldtijd's genietters, favorieten van Wereld-Zaligheid,
De Meesters van actuele dingen, heren van de uren,
Speelkameraden van jeugdige Natuur en kind-God,

Scheppers van Materie door verborgen stress van het Denkvermogen,
Waarvan de subtiele gedachten het onbewuste Leven onderhouden
En de grilligheid begeleiden van grove gebeurtenissen,
Stonden daar, een ras van jonge scherpziende goden,
Koningskinderen, geboren op Wijsheid's vroege vlak,
Leerden in haar school wereld-scheppend mystiek spel.

De Aarts-Metselaars van de eeuwige Thaumaturg,
Vormers en bemeters van een gefragmenteerde Ruimte,
Zij hebben van hun plan van het beslotene en bekende
Een verblijfhuus gemaakt voor de onzichtbare koning.

Gehoorzamend aan het Eeuwige's dieper bevel
Hebben zij in het materiële aanzicht der dingen
Deze wijde wereldkleuterschool van jonge zielen gebouwd,
Waar de kindergeest door denkvermogen en zintuig leert
De letters te lezen van het kosmische script
En het lichaam te bestuderen van het kosmische zelf
En te zoeken naar de geheime betekenis van het geheel.

Aan al wat de Geest zich voorstelt, geven zij een vorm;
Door de Natuur te overreden tot zichtbare stemmingen,
Verlenen zij een eindige vorm aan oneindige dingen.

Ieder vermogen, dat aan het Onmanifeste ontspringt
En de uitgestrektheid van de Eeuwige's vrede verlaat,
Grepen zij en behielden het door hun nauwlettende oog
En maakten het tot figurant in de kosmische dans.

Haar vrije gril bonden zij door ritmische wetten
En dwongen om zijn houding en lijn te aanvaarden
In de tovenarij van een geordend universum.

Het Allesomvattende was in vorm gevat,
Eenheid was gekerfd in meetbare eenheden,
Het onbegrensde gemaakt tot een kosmische som:
De eindeloze Ruimte werd in een curve geslagen,
De ondeelbare Tijd in korte minuten verdeeld,
Het oneindig kleine samengevoegd om het mysterie
Van het in vorm gegoten Vormloze veilig te stellen.

Onwankelbaar beraamde hun vaardigheid de magie
Van opvolgend nummer en teken's betovering voor gebruik,

Ontwerp's miraculeuze kracht bleek
Met schoonheid en betekenis beladen
En met het bepalende mandaat van hun blik
Werden beeld en kwaliteit door gelijkstelling verenigd
In een onontwarbare identiteit.

Op elke gebeurtenis stempelden zij hun curves van de wet
En hun aandrang en lading van belaste omstandigheid;
Geen vrij en goddelijk voorval meer
Op elk gewild moment of avontuur van de ziel,
Maakte het een lotsgebonden mysterieuze keten langer,
Een voorziene lijn van een onveranderbaar plan,
Eén stap meer in Noodzaak's lange mars.

Een termijn was ingesteld voor elk gretig Vermogen
En beteugelde zijn wil om de wereld te monopoliseren,
Een groef van brons, voorgeschreven aan kracht en daad
En op elk moment zijn aangewezen plaats getoond,
Onveranderbaar vooruit gewild in de spiraalvormige
Enorme Tijdslus, vluchtend voor de eeuwigheid.

Onontkoombaar legden hun gedachten als schakels van het Lot
Aan de sprong en bliksemende race van het denkvermogen
En aan de broze onvoorziene flux van het leven
En aan de vrijheid van atomaire dingen
Onveranderlijke oorzaak op en onbuigzaam gevolg.

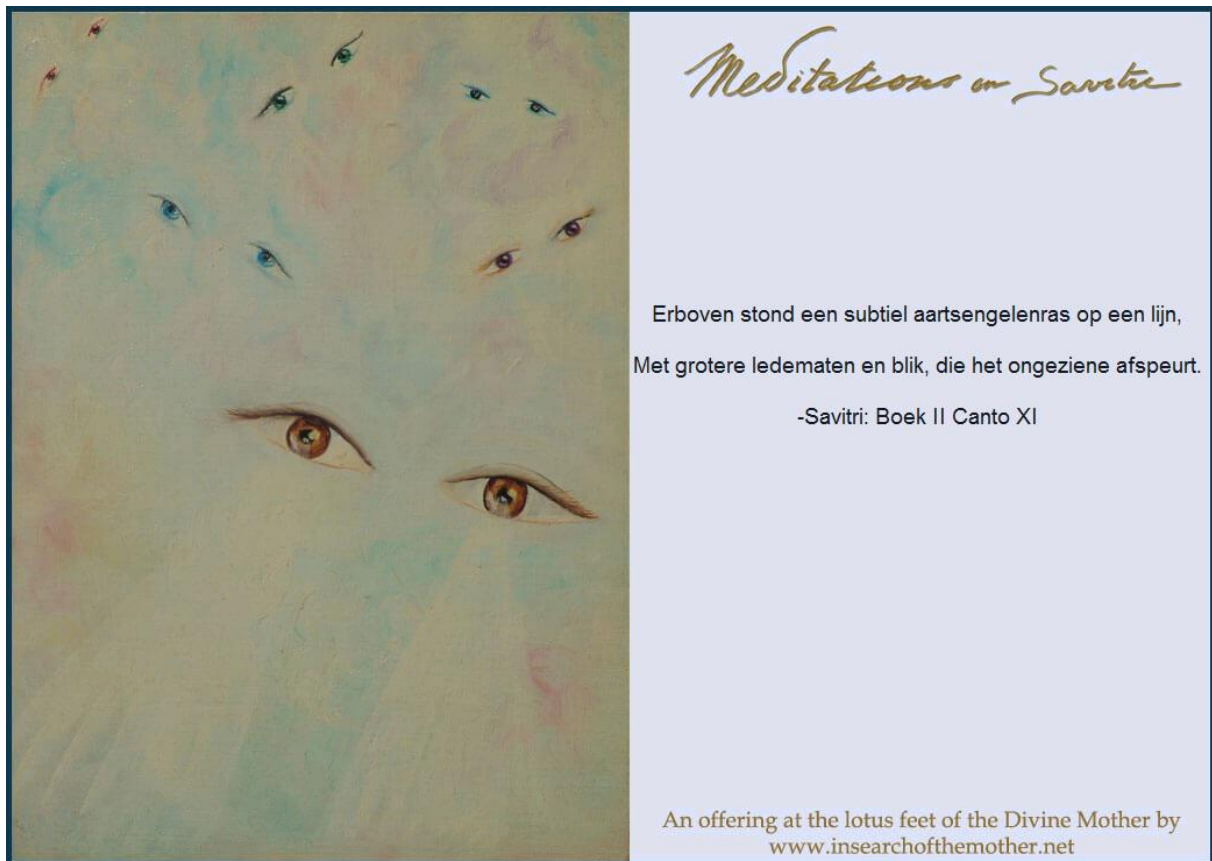
Het Idee gaf de plastische oneindigheid op,
Waarin zij was geboren en volgde nu in plaats daarvan
Een spoor van kleine afzonderlijke stappen van kettingwerk in een plot:
Een onsterfelijk, nu gebonden aan geboorte en einde,
Weggerukt uit zijn onmiddellijkheid van foutloos zicht,
Werd Kennis herbouwd uit cellen van gevolgtrekking
Tot een vast mager en vergankelijk lichaam;
Aldus gebonden groeide het, maar kon niet duren en brak
En liet haar plaats aan een nieuw denken's lichaam

Een kooi voor de Oneindigheid's grootogige serafijn Gedachten
Werd gesloten met een wirwar van wereldwetten als tralies,
De regenboogkleurige visie van het Onuitsprekelijke
Afgeschermd met een korte horizon's boog.

Een tijdloze Geest werd de slaaf van de uren gemaakt;

Het Ongebondene werd geworpen in een gevangenis van geboorte
Om een wereld te maken, die het Denkvermogen kon vatten en
beheersen.

Op een aarde, die naar een duizend zonnen keek,
Opdat het geschapene zou uitgroeien tot Natuur's heer
En Materie's diepten verlicht worden met een ziel,
Verbonden zij aan datum en norm en eindig bereik
De miljoenvoudig mysterieuze bewegingen van de Ene.

Erboven stond een subtiel aartsengelenras op een lijn,
Met grotere ledematen en blik, die het ongeziene afspeurt.

Een licht van bevrijdende kennis scheen
Over de diepten van stilte in hun ogen;
Zij leefden in het denkvermogen en kenden de waarheid van vanbinnen;
Een zicht, teruggetrokken in het geconcentreerde hart
Kon doordringen achter het scherm van Tijds resultaten
En het rigide afgietsel en vorm van zichtbare dingen.

Alles, wat ontsnapt aan conceptie's nauwe strik,
Werd door visie ontwaard en gegrepen; hun ziende gedachten

Vulden de blanco's, door het zoekende besef had achtergelaten.

Hoge architecten van mogelijkheid
En ingenieurs van het onmogelijke,
Wiskundigen van de oneindigheden
En theoretici van onkenbare waarheden,
Zij formuleren enigma's postulaten
En verenigen het onbekende met klaarblijkelijke werelden.

Als acolieten wachten zij op de tijdloze Macht,
Onderzoeken de cyclus van haar werken;
De omheining voorbijgaand van woordeloze privacy,
Kon hun denkvermogen haar occulte denkvermogen binnendringen
En het diagram tekenen van haar geheime gedachten;
Zij lazen de codes en cijfers, die zij had verzegeld,
Zij maakten kopieën van al haar bewaakte plannen,
Kenden aan elke wending van haar mysterieuze koers
Een reden en niet veranderende regel.

Het ongeziene werd zichtbaar voor studentenogen,
Verklaard werd het immense Onbewustheid's schema
Vermetele lijnen werden getrokken door de Leegte;
Het Oneindig werd gereduceerd tot vierkant en kubus.

Door rangschikken van symbool en betekenis,
Door de curve op te sporen van een transcendente Macht,
Gaven zij een raamwerk aan de kabbala van de kosmische Wet,
Ontdekten de evenwichtslijn van Leven's techniek
En structureerden haar magie en haar mysterie.

Door schema's van kennis op te leggen aan de Uitgestrektheid,
Hebben zij aan de syllogismen van het eindige denken
De vrije logica gehecht van een oneindig Bewustzijn,
Maakten grammatica van verborgen ritmes van Natuur's dans,
Bekritiseerden het plot van het drama van de werelden,
Maakten van cijfer en getal een sleutel tot al, wat is:
De psychoanalyse van het kosmische Zelf
Werd opgespoord, haar geheimen nagejaagd, en gelezen werd
De onbekende pathologie van het Unieke.

Vastgesteld werd het systeem van het waarschijnlijke,
Het gevaar van vluchtige mogelijkheden,
Om rekenschap te geven van de Actuele's onberekenbare som,

Noodzaak's logaritmische tafels opgesteld,
Het drievoudige bedrijf van de Ene in een schema gevat.

Ontsluierd scheen de abrupte onzichtbare veelvoud
Van krachten, die wervelen van de handen van Kans
Te gehoorzamen aan een of ander onmetelijk imperatief:
Hun verstrengelde motieven werkten eenheid uit.

Een wijsheid las hun denkvermogen, dat voor henzelf onbekend is,
Hun anarchie gestampt in een formule
En heeft uit hun reusachtig willekeur van Kracht,
De gewoonte volgend van hun miljoenen paden,
Met onderscheid voor elke vaagste lijn en streek
Van een besloten onveranderbaar ontwerp,
Vanuit de chaos van Onzichtbare's stemmingen
De calculus afgeleid van het Lot.

In zijn stralende trots van universele overlevering
Streefde Denkvermogen's kennis het Alwetende's vermogen voorbij:
De Eeuwige's gevleugelde adelaarsmachten,
Verrast in hun ongebaande empyreum,
Schoten van hun rondvlucht neer om de wenk van het Denken te
gehoorzamen:
Elke gemystificeerde God, tot openbarende vorm gedwongen,
Kende zijn gesettelde zetten toe in Natuur's spel,
Zigzagde op het gebaar van een schaakspeler's Wil
Op het geruite bord van kosmische Lotsbestemming.

In de wijde opvolging van Noodzaak's stappen voorspeld,
Verloor elke daad en gedachte van God,
Zijn waarden gewogen door het boekhouder's Denkvermogen,
Getoetst in zijn gemathematiseerde almacht,
Zijn goddelijke aspect van wonder
En was een cijfer in een kosmische som.

De machtige Moeder's luimen en haar bliksemfitsen-stemmingen,
Uit haar alwijze onbeheerste verrukking verrezen
In de vrijheid van haar lieflijke en gepassioneerde boezem,
Waren, beroofd van hun wonder, geketend aan oorzaak en doel;
Een idool van brons verving haar mystieke vorm,
Dat de bewegingen vangt van de kosmische uitgestrektheden,
In de precieze schets van een volmaakt gezicht
Waren haar oogwimpers ' droomindrukken vergeten,

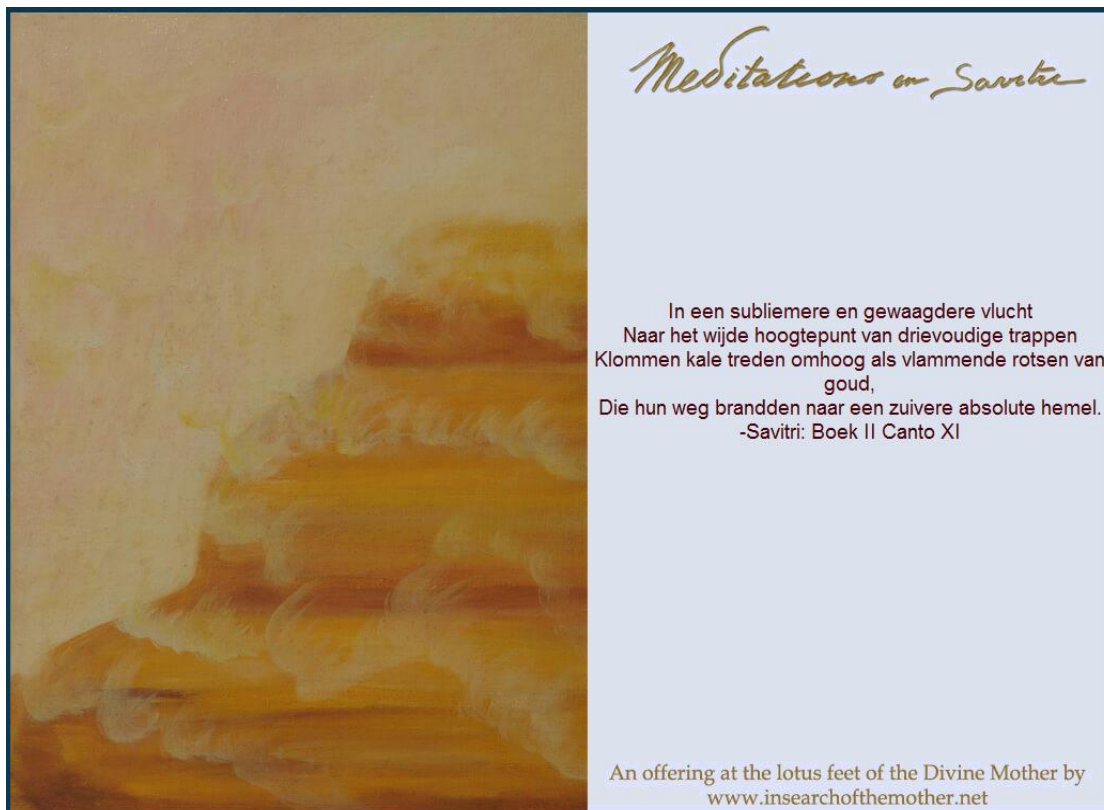
Die op hun curve oneindigheid's dromen verder dragen,
Verloren was het bekoorlijke wonder van haar ogen;
De deinende golfslagen van haar uitgestrekte zeeënhart
Bonden zij aan een theorema van geordende slagen:
Haar diepe ontwerpen, die zij voor zichzelf versluierd had,
Bogen zelf-geopenbaard in hun belijdenis.

Voor de geboorte en dood van de werelden fixeerden zij een datum,
De diameter van oneindigheid was getrokken,
De verre boog van ongeziene hoogten gemeten
En de peilloze zichtloze diepten gevisualiseerd,
Tot alles bekend leek, wat er in alle tijden kon zijn.

Alles was gedwongen door nummer, naam en vorm;
Niets was onverteld, onberekenbaar gelaten.

Toch was hun wijsheid omcirkeld door een nul:
Waarheden konden zij vinden en behouden, doch niet de ene Waarheid:
Het Hoogste was voor hen onkenbaar.

Door teveel te weten, misten zij het geheel om te gekend te zijn:
Het onpeilbare hart van de wereld bleef onvermoed
En het Transcendente behield zijn heimelijkheid.

In een subliemere en gewaagdere vlucht
Naar het wijde hoogtepunt van drievoudige trappen
Klommen kale treden omhoog als vlammeende rotsen van goud,
Die hun weg brandden naar een zuivere absolute hemel.

Verheven en zeldzaam hebben de soevereine Koningen van het Denken
Van de Ruimte hun wijde alziende blik gemaakt,
Terwijl zij het enorme werk van de Tijd overzagen:
Een breedte van alomvattend Bewustzijn
Ondersteunde het Wezen in een stille omarming.

Als de bemiddelaars met een lumineus Ongeziene,
Kapten zij in de lange passage naar de wereld
De imperatieven van het schepper Zelf,
Gehoorzaamd door de onwetende aarde, de bewuste hemel;
Hun gedachten zijn deelgenoot in zijn uitgestrekte gezag.

Een groot al-regerend bewustzijn is daar
En het Denkvermogen dient ongewild een hoger Vermogen;
Het is een kanaal, niet de bron van alles.

De kosmos is geen toevalligheid in de Tijd;
Er is een betekenis in ieder spel van de Kans,
Er is een vrijheid in elk aanzien van het Lot.

Een Wijsheid kent en leidt de gemystificeerde wereld;
Een Waarheidsblik vormt zijn wezens en gebeurtenissen;
Een zelf-geboren Woord op schepping's hoogten,
Stem van het Eeuwige in de tijdelijke sferen,
Profeet van de visioenen van het Absolute,
Zaait het Idee's significante in de vorm
En uit dat zaad verrijzen de gewassen van de Tijd.
Op toppen boven onze gezichtskring zetelt de Al-Wijsheid:
Een enkele en onfeilbare blik komt omlaag,
Een stille aanraking van de hemels ' sfeer
Ontwaakt voor de onwetende kennis in zijn daden
Het geheime vermogen in de onbewuste diepten,
De blind gemaakte godheid dwingend te verrijzen,
Noodzaak's naakte dans bepalend,
Terwijl zij door het circuit van de uren trekt
En verdwijnt voor de achtervolging van eindige ogen
In naar beneden cirkelende vistas van de eonische Tijd.

De ongreijbare krachten van de kosmische werveling
Dragen in hun bacchante leden de vastigheid
Van een oorspronkelijk vooruitziendheid, die het Noodlot is.

Zelfs Natuur's onwetendheid is Waarheid's instrument;
Ons worstelende ego kan haar loop niet veranderen:
Toch is het een bewust vermogen, dat in ons beweegt,
Een zaadidee is de ouder van onze daden
En bestemming het niet erkende kind van de Wil.

Feilloos door Waarheid's sturende blik
Onthult elk wezen hier zijn verborgen zelf,
Gedwongen om te worden, wat zij in zichzelf verbergen.

Want Hij, die Is, wordt manifest door de jaren
En de trage Godheid, die in de cel is opgesloten,
Klimt uit het plasma omhoog naar onsterfelijkheid.

Maar verborgen, doch ontzegt aan de sterfelijke greep,
Is de waarheid van de geest mystiek, onuitsprekelijk,
Onbesproken, alleen opgevangen door geest's oog.

Wanneer naakt van ego en denkvermogen hoort het de Stem;
Het schouwt door licht naar een altijd groter licht
En ziet het eeuwige het Leven omringen.

Deze grotere Waarheid is vreemd voor onze gedachten;
Waar een vrije Waarheid werkt, zoeken zij naar een regel;
Of we zien alleen een lichtvoetig spel van Kans
Of een werk in ketenen, gedwongen door Natuur's gebonden wet,
Een absolutisme van een dom, niet denkend Vermogen.
Overmoedig in hun besef van Gods-geboren sterkte
Durfden deze met hun denken Waarheid's absolute te grijpen;
Door een abstracte zuiverheid van goddeloos zicht,
Door een naakte perceptie, intolerant voor vormen,
Brachten zij naar het Denkvermogen, wat het Denkvermogen nooit kon bereiken
En hoopten Waarheid's hemelse basis te veroveren.

Een gestript imperatief van conceptuele frase,
Architectonisch en onvermijdelijk,
Vertaalde het ondenkbare in gedachten:

Een zilver-geveugeld vuur van naakt subtiel besef,
Een oor van denkvermogen, teruggetrokken uit de uiterlijke's rijmen,
Ontdekte de zaadgeluiden van het eeuwige Woord,
Hoorde het ritme en de muziek, die werelden bouwden,
En omvatte in dingen de lichaamsloze Wil om te zijn.

Zij hebben het Onbepербare gemeten met getal's maatstaven
En spoorden de laatste formule van beperkte dingen op,
Belichaamden in transparante systemen termijnloze waarheden,
Maakten het Tijdloze verantwoordelijk voor de Tijd
En waardeerden de onvergelijkelijke Allerhoogste.

Om de onbegrepen oneindigheden te plaatsen en te omheinen,
Trokken zij absolute muren op van denken en spraak
En maakten een vacuüm om de Ene te houden.

In hun zicht dreven zij naar een lege top,
Een machtige ruimte van koude en zonverlichte lucht.

Om hun taken te verenigen, het leven uit te sluiten,
Dat de naaktheid van de Uitgestrektheid niet kan verdragen,
Maakten zij een menigte tot een cijfer,
Vonden in negatie de betekenis van het Al
En in nietsheid het absolute positieve.

Een enkele wet simplificeerde het kosmische thema,
De Natuur verdichtend tot een formule;
Hun titanische werk maakte alle kennis één,
Een mentale algebra van de levende Goddelijkheid.

Hier hield denkvermogen's wijsheid op; het voelde zich compleet;
Want er was niets meer overgelaten om te denken of te weten:
In een spirituele nul zat het getroond
En nam zijn onmetelijke stilte voor het Onuitsprekelijke.

Dit was het spel van de heldere goden van het Denken.

Terwijl zij het tijdloze licht lokten in de tijd,
De eeuwigheid opsloten in de uren,
Hebben zij dit beraamd, de voeten van de Waarheid te strikken
In een goudkleurig net van concept en van frase
En haar gevangen houden voor de denker's vreugde
In zijn kleine wereld, gebouwd uit onsterfelijke dromen:

Daar moet zij blijven, ommuurd door het menselijke denkvermogen,
Een keizerin, gevangen in haar onderdaan's huis,
Geadoreerd en zuiver en stil op de troon van zijn hart,
Zijn schitterende eigendom gekoesterd en afgezonderd
In de muur van stilte van zijn geheime mijmering,
Smetteloos in witte maagdelijkheid
Voor altijd hetzelfde en voor altijd één,
Zijn aanbeden onveranderlijke Godin door alle tijd.

Of anders, als trouwe gemalin van zijn denkvermogen,
Met instemming aan zijn natuur en zijn wil,
Bekrachtigt en inspireert zij zijn woorden en daden,
Terwijl zij hun resonantie prolongeert door de luisterende jaren,
Metgezel en verslaggever van zijn mars,
Die een briljant gebied kruist van denken en leven,
Gekerfd uit de eeuwigheid van de Tijd.

Als een getuige van zijn hoge triomferende ster,
Haar godheidsdienaar van een bekroond Idee,
Zal hij door haar over een neergeslagen wereld heersen;
Als volmacht voor zijn daden en zijn overtuigingen,
Getuigt zij van zijn goddelijke recht om te leiden en te regeren.

Of zoals een minnaar zijn enige beminde omarmt,
De godheid van zijn leven's aanbidding en verlangen,
Als een Icoon van zijn hart's enkele afgoderij
Is zij nu de zijne en moet alleen voor hem leven:
Zij is bij hem binnengedrongen met haar plotselinge zaligheid,
Een onuitputtelijk wonder in zijn gelukkige omhelzing,
Een bekoorlijkheid, een gevangen betoverend mirakel.

Haar claimt hij nu na een lange verrukte achtervolging,
De ene vreugde van zijn lichaam en zijn ziel:
Onontkoombaar is haar goddelijke aantrekkingskracht,
Haar immense bezitsdrang en onophoudelijke opwinding,
Een bedwelming en extase;
De passie van haar zelf-openbarende stemmingen,
Een hemelse glorie en variëteit;
Maakt haar lichaam voor zijn ogen elke keer weer nieuw,
Of herhaalt anders de eerste betovering's aanraking,
De lumineuze verrukking van haar mystieke borsten
En mooie levendige ledematen, een levend veld
Van roerende nieuwe ontdekking zonder einde.

Een nieuw begin bloeit in woord en lach,
En nieuwe charme brengt de oude extreme heerlijkheid terug:
Hij is verloren in haar, zij is zijn hemel hier.

Waarheid glimlachte naar het gracieuze gouden spel.

Vanuit haar verstilde eeuwige ruimten geleund,
Veinsde de grootste en grenzeloze Godin
De zonverlichte lieflijkheid van haar heimelikheden toe te geven.

Terwijl zij haar schoonheid belichaamde in haar greep,
Gaf zij voor een korte kus haar onsterfelijke lippen
En trok een verheerlijkt onsterfelijk hoofd naar haar boezem:
Zij maakte aarde haar thuis, voor wie de hemel te klein was.

In een menselijke borst woonde haar occulte persoonlijkheid;
Hij kerfde uit zijn eigen zelf zijn beeld van haar:
Zij vormde haar lichaam naar een denkvermogen's omarming.

Binnen denken's nauwe beperkingen is zij gekomen;
Zij heeft geleden, omdat haar grootsheid werd geperst
In het kleine kamertje van het Idee,
De besloten ruimte van een eenzame denker's greep:
Zij heeft haar hoogten verlaagd tot de statuur van onze zielen
En onze leden verblind met haar hemelse blik.

Zo is ieder tevreden met zijn hoge verwerving
En denkt zichzelf boven sterfelijkheid uit gezegend,
Een koning van waarheid op zijn afgescheiden troon.

Voor haar bezitter in het veld van de Tijd
Lijkt een enkele pracht, gevangen van haar glorie,
Het ene ware licht, haar stralende schoonheid's geheel;
Maar gedachte, noch woord kan de eeuwige Waarheid bevatten:
De hele wereld leeft in een eenzame lichtstraal van haar zon.

In ons denken's dichte en nauwe lamp-verlichte huis
Droomt de ijdelheid van ons gesloten sterfelijke denkvermogen,
Dat de ketenen van het denken haar de onze gemaakt hebben;
Maar we spelen alleen met onze eigen briljante boeien;
Wanneer we haar binden, is het onszelf, dat we binden.

In onze hypnose door één lumineus punt
Zien wij niet, welk klein beeld we van haar behouden;
We voelen niet haar inspirerende grenzeloosheid,
We delen niet haar onsterfelijke vrijheid.

Zo is het zelfs met de ziener en de wijze;
Want nog altijd beperkt de mens het goddelijke:
Uit onze gedachten moeten we een sprong maken naar het zicht,
Haar goddelijke onbegrensbaare lucht gaan ademen,
Haar eenvoudige onmetelijke oppermacht erkennen,
Ons durven overgeven aan haar absolute.

Dan reflecteert de Ongemanifesteerde zijn vorm
In het stille denkvermogen als in een levend glas;
De tijdloze Lichtstraal daalt neer in ons hart
En wij raken meegesleept in de eeuwigheid.

Want de Waarheid is wijder, groter dan haar vormen.

Duizend iconen hebben zij van haar gemaakt
En vinden haar in de afgoden, die zij vereren;
Maar zij blijft zichzelf en oneindig.

EINDE VAN CANTO ELF